

น้ำเป็นอาวุธ: จากการห้ามในอดีตสู่การปฏิบัติของ ลัทธิไซออนิสต์

น้ำ ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานที่สุดสำหรับชีวิต ถูกใช้เป็นอาวุธตลอดประวัติศาสตร์ - ใช้เพื่อทำให้อดอยาก เจ็บป่วย ขับไล่ และทำลายประชากรพลเรือน กฎหมายระหว่างประเทศที่พัฒนาขึ้นผ่านศตวรรษของสงครามและการทบทวน ได้ห้ามอย่างชัดเจนถึงการวางยาพิษ ทำลาย หรือปฏิเสธการเข้าถึงแหล่งน้ำ อย่างไรก็ตาม ในยุคสมัยใหม่ เราพบว่ารัฐหนึ่ง - **อิสราเอล** - ได้ละเมิดบรรทัดฐานเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งในอดีตและอย่างเป็นระบบ ในการล่าอาณานิคมและยึดครองดินแดนปาเลสไตน์ จากสงครามชีวภาพในปี 1948 ถึงการก่อวินาศกรรมโครงสร้างพื้นฐานในเวสต์แบงก์และยุทธวิธีการปิดล้อมในกาซา การใช้น้ำเป็นอาวุธยังคงเป็นลักษณะเด่นที่สม่ำเสมอของนโยบายไซออนิสต์

บทความนี้ติดตามประวัติศาสตร์ของการใช้น้ำเป็นอาวุธ การห้ามตามกฎหมายระหว่างประเทศ และวิวัฒนาการของยุทธวิธีของอิสราเอล จากการวางยาพิษโดยตรงไปสู่การครอบงำเชิงโครงสร้าง นอกจากนี้ยังสำรวจว่าความล้มเหลวของแผนการแก้แค้นของชาวยิวในยุโรปหลังสงครามได้ช่วยเร่งให้เกิดการเปลี่ยนทิศทางของความรุนแรง - ซึ่งนำไปสู่การโจมตีที่ยาวนานและต่อเนื่องต่อชีวิตของชาวปาเลสไตน์ผ่านการควบคุมและทำลายน้ำ

การใช้น้ำเป็นอาวุธ: ภาพรวมทางประวัติศาสตร์

การวางยาพิษแหล่งน้ำอย่างจงใจถูกประณามมานานแล้วว่าเป็นการกระทำที่โหดร้ายในสงคราม มีตัวอย่างมากมายในสมัยโบราณและยุคกลาง ตั้งแต่กองทัพที่ปิดล้อมทำการปนเปื้อนบ่อน้ำด้วยซากศพไปจนถึงการใช้สารพิษจากธรรมชาติ เมื่อกฎหมายสงครามพัฒนาขึ้น การกระทำเช่นนี้กลายเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ทั้งในแง่กฎหมายและศีลธรรม

- **อนุสัญญากรุงเฮก IV (1907)** ห้ามการใช้ยาพิษหรืออาวุธที่เป็นพิษ (มาตรา 23(a))
- **พิธีสารเจนีวา (1925)** ห้ามอาวุธเคมีและชีวภาพ รวมถึงในน้ำ
- **อนุสัญญาว่าด้วยอาวุธชีวภาพ (1972)** และ **อนุสัญญาว่าด้วยอาวุธเคมี (1993)** ยืนยันการห้ามเหล่านี้
- **ธรรมนูญโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ (1998)** กำหนดให้การใช้น้ำที่เป็นพิษเป็นอาชญากรรมสงครามตามมาตรา 8(2)(b)(xvii)

ในศตวรรษที่ 20 การกระทำเช่นนี้กลายเป็น **กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ** ซึ่งมีผลผูกพันต่อทุกชาติและผู้กระทำการ อย่างไรก็ตาม บรรทัดฐานเหล่านี้ถูกละเมิดอย่างรวดเร็วในระหว่างการก่อตั้งรัฐไซออนิสต์ในปาเลสไตน์

ปฏิบัติการ “โยนขนมปังของเจ้า” และการวางยาพิษน้ำของไซออนิสต์ (1948)

ในปี 1948 ระหว่างนากบา (การขับไล่ชาวปาเลสไตน์มากกว่า 750,000 คนโดยการบังคับ) กองกำลังทหารและหน่วยวิทยาศาสตร์ของอิสราเอลได้ดำเนินการสงครามชีวภาพโดยเจตนาต่อพลเรือนปาเลสไตน์ ตัวอย่างที่ชัดเจน

ที่สุดคือการวางยาพิษในแหล่งน้ำด้วย **แบคทีเรียไทฟอยด์**:

- **อักโค (พฤษภาคม 1948)**: กองกำลังไซออนิสต์ปนเปื้อนระบบน้ำประปาของเมืองด้วยไทฟอยด์ ทำให้เกิดการเจ็บป่วยจำนวนมาก สภาชาชาติเข้ามาแทรกแซง นี่เป็นการใช้ครั้งแรกที่ทราบของอาวุธแบคทีเรียโดยกองกำลังไซออนิสต์ และได้รับการประสานงานโดย **หน่วย 131** ของฮากานาห์
- **ภาษา (มิถุนายน 1948)**: แผนการที่คล้ายกันถูกขัดขวางโดยการอียิปต์ เจ้าหน้าที่ไซออนิสต์ที่พกพาตัวแทนชีวภาพถูกจับกุมก่อนการใช้งาน
- **หมู่บ้านเช่น บิดดู, เบต สุริก และ อายน์ คาริม** พบบ่อน้ำหรืออ่างเก็บน้ำถูกปนเปื้อนหรือถูกทำลาย ทำให้เกิดการเจ็บป่วยและการพลัดถิ่น
- **อายน์ อัล-ชัยตูน และหมู่บ้านหลายแห่งในกาลิลี** มีบ่อน้ำที่ถูกทำลายอย่างถาวร มักจะเกิดพร้อมกับการสังหารหมู่หรือการขับไล่จำนวนมาก

ปฏิบัติการเหล่านี้จะเกิดบทบัญญัติหลายประการของ **กฎระเบียบกรุงเฮก** ที่มีผลบังคับใช้ขณะนั้น และสอดคล้องกับหลักการของ **แผนดาเลต** - กลยุทธ์ที่กว้างขวางกว่าสำหรับการลดประชากรและการยับยั้ง

จากการวางยาพิษเยอรมนีสู่การวางยาพิษปาเลสไตน์: การเปลี่ยนเป้าหมาย การเกิดของความไม่ต้องการรับโทษ

ในปี 1945 **กลุ่มนาซี** - เครือข่ายของผู้รอดชีวิตจากฮอโลคอสต์ที่มุ่งมั่นในการแก้แค้น - วางแผนที่จะวางยาพิษใน **ระบบน้ำประปา** ในเมืองต่างๆ ของเยอรมนี เช่น บูเรมเบิร์กและมิวนิก พวกเขาแทรกซึมเข้าไปในระบบน้ำของเมืองและได้แผนที่การเข้าถึง โดยตั้งใจจะฆ่าคนหลายล้านคนด้วยสารหนู แต่แผนล้มเหลวเมื่อทางการอังกฤษสกัดกั้นผู้นำของพวกเขา และยาพิษถูกทิ้งลงในทะเล

ไม่สามารถเข้าถึงหรือลงโทษชาวเยอรมันได้ - ซึ่งอยู่ห่างไกลทางภูมิศาสตร์และได้รับการปกป้องทางการเมือง - ความโกรธของกลุ่มไม่ได้จางหายไป มันถูก **เปลี่ยนทิศทาง** เป้าหมายที่เข้าถึงได้ง่ายและไม่มีผู้ปกป้องอยู่ใกล้ๆ: **ประชาชนปาเลสไตน์** นี่คือนักล่าเหยื่อเดียวกันที่ในหลายกรณีในช่วงฮอโลคอสต์และหลายปีก่อนหน้า **ให้ที่พักพิงแก่ชาวยิว** เมื่อไม่มีรัฐตะวันตกใด - รวมถึงสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร - จะยอมรับพวกเขา ดังที่แสดงให้เห็นใน **การประชุมเอเวียน** ปี 1938

เพียงสามปีต่อมา กองกำลังไซออนิสต์จะวางยาพิษในบ่อน้ำของปาเลสไตน์ - ไม่ใช่เพื่อแก้แค้นสำหรับฮอโลคอสต์ แต่เป็นเครื่องมือในการล่าอาณานิคมและการขับไล่ เพื่อให้เหตุผลนี้สมเหตุสมผล พวกเขาสร้างคำโกหก: ว่า **ชาวปาเลสไตน์ ไม่ใช่ชาวเยอรมัน เป็นผู้รับผิดชอบต่อฮอโลคอสต์**

เวอร์ชันที่ถูกกล่าวซ้ำบ่อยที่สุดของคำโกหกนี้ อ้างว่า **มุฟตีใหญ่แห่งเยรูซาเลม ฮาซ อามิน อัล-ฮุสเซน** “ยุยง” หรือร่วมวางแผนฮอโลคอสต์กับฮิตเลอร์ การอ้างนี้พังทลายลงเมื่อมีการตรวจสอบตามลำดับเวลาในประวัติศาสตร์ แต่ยังคงเป็น **ส่วนสำคัญของโฆษณาชวนเชื่อของอิสราเอล** แม้กระทั่งทุกวันนี้ บัญชีฮัสบาราและนักการเมืองอิสราเอลยังคงทำซ้ำการบิดเบือนนี้ โดยเรียกผู้สนับสนุนปาเลสไตน์ว่า “อิสลาม-นาซี” หรือ “ปาเลนาซี” - การกลับด้านของการเล่าเรื่องที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อลบล้างความผิดของเยอรมนีและให้เหตุผลความรุนแรงของไซออนิสต์ต่อชาวปาเลสไตน์

ยุทธวิธีสมัยใหม่: ความรุนแรงของผู้ตั้งถิ่นฐานและการควบคุมโครงสร้าง

แม้ว่าการโจมตีทางชีวภาพจะหยุดลง การใช้ น้ำ เป็นอาวุธยังคงดำเนินต่อไปในรูปแบบที่ร้ายกาจกว่า - โดยเฉพาะในเวสต์แบงก์ ที่ระบอบการยึดครองของอิสราเอลได้ออกแบบระบบที่ซับซ้อนของ **การกีดกันเชิงโครงสร้าง**:

- **การกีดกันของผู้อยู่อาศัย:** ผู้อยู่อาศัยมักจะ **อาบน้ำในถังน้ำส่วนรวม**, ทำลายท่อชลประทาน, ยิงถังน้ำบนหลังคา และปิดกั้นการเข้าถึงแหล่งน้ำ
- ใน **กรกฎาคม 2025** ผู้อยู่อาศัยเปลี่ยนเส้นทางน้ำที่ตั้งใจไว้สำหรับหมู่บ้านปาเลสไตน์กว่า 30 แห่งเพื่อเติม **สระว่ายน้ำส่วนตัว** ในนิคมใกล้เคียง
- **การกีดกันการเข้าถึงน้ำ** รวมถึงการเติมน้ำด้วย **หิน, คอนกรีต หรือขยะ** ทำให้ไม่สามารถใช้งานได้

ความรุนแรงของผู้อยู่อาศัยนี้ **ได้รับการสนับสนุนจากนโยบายของรัฐ** โดยเฉพาะนโยบายที่ยังรากใน **คำสั่งทหาร 158 (1967)** ซึ่ง **กำหนดให้ชาวปาเลสไตน์ต้องได้รับใบอนุญาตสำหรับการติดตั้งน้ำใหม่ทุกชนิด** รวมถึง **การเก็บน้ำฝน** ใบอนุญาตแทบจะไม่เคยได้รับ

ระบอบเมโกโร: การแบ่งแยกที่ถูกทำให้เป็นระบบ

บริษัทน้ำแห่งชาติของอิสราเอล **เมโกโร** ดูแลระบบที่:

- **52%** ของน้ำที่ถูกสกัดไปยังอิสราเอล
- **32%** ไปยังนิคมที่ผิดกฎหมาย
- **เพียง 16%** เท่านั้นที่เหลือสำหรับชาวปาเลสไตน์ ซึ่งมีจำนวนนับล้าน

ในขณะเดียวกัน ชาวปาเลสไตน์ในเวสต์แบงก์ได้รับน้ำเพียง **20-50 ลิตรต่อวัน** ซึ่งต่ำกว่า **ขั้นต่ำของ WHO** ที่ 100 ลิตร นิคมต่างๆ มีฟาร์มที่มีระบบชลประทานและสระว่ายน้ำ นี่ไม่ใช่ความขาดแคลน - มันคือความเหนือกว่า

ใน **พื้นที่ C** การสกัดน้ำมากเกินไปโดยอิสราเอลจาก **ชั้นหินอุ้มน้ำบนภูเขา** ทำให้บ่อน้ำของปาเลสไตน์แห้งหรือกลายเป็นน้ำเค็ม ในสถานที่เช่น **บาร์ดาลา** และ **อัล-อุจา** การเกษตรกำลังล่มสลาย ดินแดนกำลังตาย นี่คือ **การทำลายสิ่งแวดล้อม**

การทำให้ท้องฟ้าเป็นอาชญากรรม: น้ำฝนเป็นของต้องห้าม

แม้แต่ท้องฟ้าก็ไม่ใช่อิสระ ภายใต้ **คำสั่งทหาร 158** การเก็บน้ำฝนถูกทำให้เป็นอาชญากรรม ถังน้ำที่สร้างโดยไม่มีใบอนุญาต:

- **ถูกรื้อถอน** โดยกองกำลังอิสราเอล
- **ถูกยึด** ในฐานะ “โครงสร้างพื้นฐานที่ผิดกฎหมาย”
- **ถูกลบโทษ** ด้วยการตัดน้ำ (เช่น หมู่บ้านหนึ่งในปี 2017 สูญเสียน้ำทั้งหมดเป็นเวลา 5 วัน)

การปฏิบัติเหล่านี้ละเมิด **อนุสัญญาเจนีวาที่สี่, กฎระเบียบกรุงเฮก (1907)** และ **สิทธิในน้ำของมนุษย** ตาม **ICESCR** ชาวอิสราเอลบริโภคน้ำอย่างน้อย **สี่เท่า** เมื่อเทียบกับชาวปาเลสไตน์

ภาษา: การปิดล้อมเป็นสงครามด้านสิ่งแวดล้อมและชีวภาพ

ในภาษา น้ำกลายเป็นไม่เพียงแค่สินค้า - แต่เป็นอาวุธของ **การปิดล้อม** ตั้งแต่ปี 2007 อิสราเอลได้ปิดกั้นหรือทิ้งระเบิดโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ:

- โรงงานแยกเกลือ ถูกทำลาย
- โรงงานบำบัดน้ำเสีย ถูกโจมตี
- เชื้อเพลิงสำหรับปั๊มน้ำ ถูกปล้นสะดม

ณ ปี 2025:

- **กว่า 97%** ของน้ำในภาษาไม่สามารถดื่มได้
- เด็กๆ ป่วยด้วย **โรคที่เกิดจากน้ำเป็นเวลานาน**
- ตั้งแต่ **2 มีนาคม 2025** ภาษาเข้าสู่ **ระยะที่ 5 ของความอดอยาก IPC** โดยระบบภูมิคุ้มกันที่อ่อนแอทำให้ แม้แต่กรณีเล็กน้อยของ **ลำไส้อักเสบ** อาจถึงแก่ชีวิตได้

เมื่อภาพของ **เด็กปาเลสไตน์ที่ผอมแห้ง** ถูกเผยแพร่ในโลกออนไลน์ บัญชีสาธารณะของอิสราเอลปฏิเสธว่าพวกเขาเป็นเหยื่อของ “โรคทางพันธุกรรม” ข้ออ้างเดียวกันนี้เคยถูกกล่าวโดยนาซีเกี่ยวกับเหยื่ออย่าง **แอนน์ แฟรงก์** ซึ่งไม่ได้ตายในห้องแก๊ส แต่ตายจาก **ไข้ไทฟอยด์** ซึ่งเป็น **โรคที่เกิดจากน้ำ** ในค่ายเบอร์เคน-เบลเซน เสียงสะท้อนนั้นน่าสะพรึงกลัว

สรุป: การวางยาพิษน้ำ การวางยาพิษความทรงจำ

น้ำเคยเป็นอาวุธเสมอ แต่ในโครงการไซออนิสต์ มันกลายเป็นหลักการ - วิธีการกำจัด ลงโทษ และครอบงำ ตั้งแต่ปี 1948 จนถึงปัจจุบัน บ่อน้ำถูกวางยาพิษ ชั้นหินอุ้มน้ำถูกปล้น และความกระหายถูกทำให้เป็นอาชญากรรม ในภาษาเด็กๆ ตายเพราะขาดน้ำสะอาด ในเวสต์แบงก์ ชุมชนทั้งหมดถูกบังคับให้ละทิ้งดินแดนของตน

และถึงกระนั้น แม่น้ำของพวกเขาก็ถูกขโมยหรือทำลาย ชาวปาเลสไตน์ก็ถูกตำหนิ - ไม่เพียงเพราะต่อต้าน แต่เพราะอาชญากรรมของผู้อื่น ประชาชนที่ช่วยปกป้องผู้ลี้ภัยชาวยิวจากฮอโลคอสต์กลายเป็น **แพะรับบาป** - ไม่ใช่เพราะสิ่งที่พวกเขาทำ แต่เพราะพวกเขาอยู่ใกล้

การใช้น้ำเป็นอาวุธคือการ **ทำสงครามต่อสุขภาพชีวิตเอง** และการโยนความผิดให้กับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ไปยังเหยื่อของผู้รอดชีวิตคือการ **วางยาพิษความจริง** หากจะมีสันติภาพ ต้องมีความยุติธรรมก่อน และความยุติธรรมเริ่มต้นด้วยการ **เปิดเผยอาวุธ** การตั้งชื่ออาชญากรรม และการคืนน้ำ - ทั้งในแง่วัตถุและศีลธรรม - ให้แก่ผู้ที่ถูกขโมยไป